

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Jeg synes, at hele dette spørgsmål er et meget kunstfærdigt spørgsmål. Jeg ved vel, at det er den slags spørgsmål og den slags sager, som det måske lønner sig udadtil mod offentligheden at rejse; det ser jo så dejlig nemt ud, hvis man ved et krav til Tyskland kunne klare bl. a. alle Danmarks problemer eller i hvert fald tro, at man kunne gøre det. Jeg synes, det er en temmelig dårlig sag at tage op. Jeg synes ikke, det vil fremme et godt samarbejde i Europa, hvis vi skulle til at tage hele denne sag op. Jeg er altså meget stærk modstander af, at man rejser denne sag, og jeg kan ikke sige andet til hr. Knud Jespersen og andre, der kan lide at rejse denne sag med passende – og ofte upassende – mellemrum, end at det ærligt talt er en lidt billig fremgangsmåde, man anvender.

Når hr. Knud Jespersen taler om knæfald for vores allierede, bliver jeg nødt til at gøre opmærksom på, at det jo netop ikke bare er et dansk-tysk anliggende. Jeg bliver nødt til at understrege, hvad jeg sagde i mit første svar, at der jo er tale om uendelig små erstatninger til Danmark sammenlignet med, hvad en lang række andre lande med langt, langt, langt større ret og langt, langt, langt større behov kunne kræve. Det drejer sig om England med de voldsomme bombardementer, det drejer sig om Frankrig på samme måde, det drejer sig om Italien og Holland og Belgien, der var fuldstændig smadrede efter den anden verdenskrig.

Jeg har ikke hørt, at der er nogle af de lande, der virkelig seriøst overvejer at rejse dette spørgsmål, og de har langt større grund til det. Danmark bør ikke gå ind i en sådan, synes jeg, dårlig og lidt propagandaagtig sag som den, der her er taget op af hr. Knud Jespersen.

Jeg er sikker på, at hr. Knud Jespersen nok skal få mange læserbreve, der vil støtte ham, men der er ikke andet at sige til det, end at det bliver sagen ikke bedre af.

Knud Jespersen (DKP):

Nu er det altså ikke for at få læserbreve eller andre tilkendegivelser, at jeg har rejst sagen, men for at få 11,6 mia kr., og hvis jeg lægger en passende procent til, en rund procent af den størrelsesorden, som vi før hørte hr. Simon Spies havde fået af skattemyndighederne, så ville det dog være en god sum penge.

Hvad er nu det for en måde at svare på? Er det en billig fremgangsmåde? Statsministeren

har sagt, at Danmark fastholder sit krav, at Danmark fastholder, at vi har krav på penge fra Vesttyskland i henhold til Potsdamaftalen. Ja men hvis man fastholder, at man har det krav, er det så ikke for at rejse det? Eller er det bare sådan af venlighed over for dem, der i tide og utide rejser dette pinagtige spørgsmål, at man siger: selvfølgelig har vi pengene til gode? I Norge har man fastslået, at man har penge til gode, i England har man fastslået det. Det kan da ikke komme det danske folketing eller regeringen ved, at England, Italien, Frankrig, Holland og Belgien ikke vil stille sådanne krav. Det er da en sag, som må afgøres ud fra Danmarks nationale økonomiske interesser.

Jeg siger ikke, at Tysklandsgælden kan løse alle problemerne, men hvis det er prisen for at være en god allieret, at man skal låne til op over skorstenen af Vesttyskland og i al stilfærdig høflighed lade være at forlange noget som helst, så synes jeg, denne pris er for høj for al den dårlighed, det har medført.

Så må jeg endelig sige, at det, der er kommet fornuft ud af, er jo, at vi, der har rejst disse spørgsmål nogle gange, i det mindste har fået afklaret, at Danmark kun har penge til gode i Vest- og ikke i Østtyskland. Jeg må sige, at denne berigelse af regeringens kundskaber synes jeg er en god ting, og jeg lægger også mærke til, at socialdemokratiets folketingsmedlemmer har forstået, at sådan er det faktisk. Jeg kan bare sige, at jeg kan ikke godtage den argumentation, at da vi har så lille et krav – og i første omgang bliver det motiveret med Tyskland i ruiner og eftertiden efter første verdenskrig – kan vi ikke være bekendt at rejse det, når de, der har store krav, ikke gør det. Det er en lidt ejendommelig logik.

Kurt Brauer (SF):

Statsministeren var så venlig i sit svar til hr. Knud Jespersen at henvise til det skriftlige svar, statsministeren har givet mig for nylig, og jeg iler med at takke for samme svar. Det var bestemt en lærerig historisk redegørelse for de faktiske forhold.

Jeg iler også med at sige, at det, der har drevet mig til at røre ved denne sag, bestemt ikke er hævntrøst eller revanchisme, det vil jeg meget kraftigt have understreget ved denne lejlighed, men nede i Forbundsrepublikken har stærke kræfter uimodsagt kunnet korreks Danmark afstemning i De Forenede Nationer vedrørende våbeneksport med udtrykkelig hen-